

Магьосан Живот

Даян Уейн Джоунс

Артлайн Студиос
София, 2016

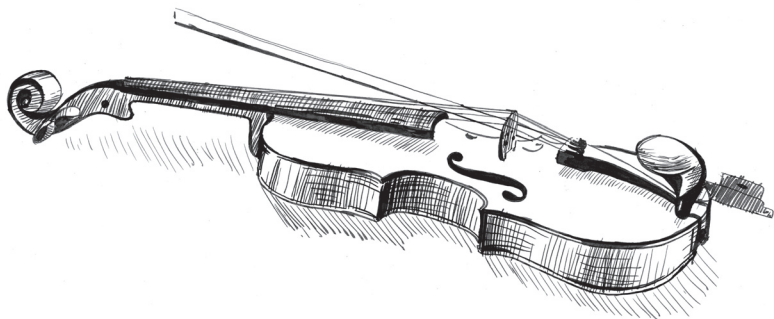
CHARMED LIFE
Text copyright © Diana Wynne Jones, 1977
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ОМАГЪОСАН ЖИВОТ
Артлайн Студиос 2016
Всички права запазени.
Автор: Даян Уейн Джоунс
Превод: © 2016 Цветана Генчева
Редактор: Мартина Попова
Корица и илюстрации: Ина Димитрова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел:+359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-076-0

За Клер, Никълъс и Франсес

Първа глава

Кат Чант се възхищаваше на по-голямата си сестра Гуендолин. Тя беше чародейка. Възхищаваше ѝ се и не се отделяше от нея. В живота им настъпиха забележителни промени и не му остана друг, за когото да се държи.

Първата голяма промяна настъпи, когато родителите им ги заведоха на едnodневна екскурзия надолу по реката с параход. Тръгнаха нагласени, Гуендолин и майка ѝ в бели рокли с панделки, Кат и баща му в бодливите си неделни сини костюми от шевиот. Денят беше горещ. Параходът беше препълнен с други хора в дрехи като за ваканция, които си говореха, смееха се, похапваха миди с тънки филийки бял хляб и масло, докато органът на парахода стържеше популярни мелодии толкова високо, че никой не можеше да чуе какво казват другите.

Всъщност, параходът беше твърде препълнен и твърде стар. По едно време стана нещо с управлението. Цялата тълпа, все хора, които се заливаха от смях и се тъпчеха с миди,

бе пометена във водата. Удариха се в една от колоните, чиято цел уж беше да не позволи хората да бъдат пометени и параходът, какъвто беше стар, просто се разпадна. Кат помнеше как свиреше органът, как колелата продължаваха да се въртят към синьото небе. Облаци пара изскачаха с писъци от счупени тръби и заглушаваха виковете на тълпата, докато всички на борда бяха пометени от палубата.

Катастрофата беше страшна. Вестниците я нарекоха „Трагедията на „Наперената Нанси“. Дамите не можеха да плуват заради тесните си поли. Мъжете във вталени сини костюми от шевиот не бяха в по-изгодно положение. Затова пък Гуендолин, нали беше чародейка, не се удави. Кат прегърна Гуендолин, когато корабът се удари в колоната, и също оцеля. Останалите оцелели бяха съвсем малко.

Цялата страна беше шокирана от случилото се. Фирмата собственик на парахода и град Улвъркот платиха погребенията. На Гуендолин и Кат дадоха тежки черни дрехи за сметка на общината и потеглиха след процесията от катафалки в карета теглена от черни коне с черни пера на главите. Останалите оцелели бяха с тях. Кат ги наблюдаваше и се питаше дали не са чародейки и магьосници, но така и не разбра. Кметът на Улвъркот създаде фонд за оцелелите, към който потекоха пари от цялата страна. Останалите оцелели взеха дела си и си заминаха, за да започнат нов живот някъде другаде. Останаха единствено Кат и Гуендолин и тъй като никой не успя да открие други техни роднини, те останаха в Улвъркот.

За известно време станаха знаменитости. Всички се държаха много мило и не спираха да повтарят колко красиви сирачета са. Това бе самата истина. И двамата бяха руси, бледи, със сини очи и черното им отиваше. Гуендолин беше хубавица, висока за възрастта си. Кат пък беше дребничък за своята. Тя се държеше майчински с брат си и хората бяха трогнати.

Момчето нямаше нищо против. Това отношение поне отчасти компенсираше празнотата и той не се чувстваше чак толкова изгубен. Жените му даваха сладкиши и играчки. Градските съветници се отбиваха, за да попитат как е, а кметът минаваше и го галеше по главата. Той обясни, че събраните пари са вложени в попечителски фонд и ще могат да ги ползват, когато пораснат. Междувременно, градът щеше да плаща за образованието и отглеждането им.

– Кажете, младежи, къде искате да живеете? – попита мило той.

Гуендолин веднага отвърна, че възрастната госпожа Шарп от долния етаж била предложила да поеме грижите за тях.

– Тя беше много мила с нас – обясни тя. – С удоволствие ще останем да живеем при нея.

Госпожа Шарп наистина бе много мила. И тя беше чародейка – нарисуваният с боя знак в хола ѝ издаваше, че е доказана чародейка – и се интересуваше от Гуендолин. Кметът не беше убеден, че решението е правилно. Както и повечето хора, които нямаха талант и усет към магията, той не одобряваше онези, които имаха. Попита Кат какво мисли за плана на Гуендолин. Кат нямаше нищо против. Той предпочиташе да живее в същата къща, както досега, нищо че щяха да се преместят на долния етаж. Кметът се съгласи, тъй като беше на мнение, че двете сирачета трябва да се чувстват щастливи, поне доколкото бе възможно. Братът и сестрата се преместиха при госпожа Шарп.

Когато се връщаше назад във времето, Кат предполагаше, че тъкмо тогава се е убедил, че Гуендолин е чародейка. Дотогава не беше напълно сигурен. Когато пита родителите си, те поклатиха глави, въздъгнаха и му се сториха нещастни. Той остана доста учуден, защото помнеше неприятното усещане, когато Гуендолин му причини крампи. Не разбираше как е възможно родителите му да обвиняват момичето, ако не беше

чародейка. Сега обаче всичко това се промени. Госпожа Шарп не го пазеше в тайна.

– Ти имаш изключителен талант за магия, миличка – греиваше тя към Гуендолин, – и аз няма да изпълня дълга си към теб, ако позволя да го пропилесеш. Трябва веднага да ти намерим учител. Няма да е зле на първо време да отидеш при съседа – господин Ностръм. Той може и да е най-лошият некромант в града, но знае как да преподава. Ще ти даде добра основа, миличка.

Оказа се, че за уроци по магия господин Ностръм взема по една лира на час за начинаещи и по една гвинея на час за напреднали. Голям скъпчия, заяви госпожа Шарп. Тя си сложи най-хубавата шапка, обсипана с черни мъниста, и отскочи до кметството, за да провери дали фондът ще плати за уроците на Гуендолин.

Подразни се силно, когато кметът отказа. Заявил пред госпожа Шарп, че магьосничеството не влиза в обичайното образование. Когато се върна, мънистата по шапката ѝ трептяха от възмущение. Носеше плоската картонена кутия, която кметът ѝ беше дал, пълна с дреболиите, които добри души бяха изнесли от спалнята на родителите на децата.

– На това му се казват слепи предразсъдъци – отсече госпожата и подхвърли кутията на масата в кухнята. – Ако човек има дарба, има право да я развие – това му казах! Ти не се притеснявай, миличка – продължи тя, щом забеляза, че Гуендолин е готова да се разфучи. – Всичко може да се преодолее. Господин Ностръм може и да те обучава без пари, ако открием как да го изкушим. Дай да прегледаме кутията. Горкичките ти майка и баща все са оставили нещо ценно.

Тя обърна кутията върху масата. Вътре беше прибрано какво ли не – и писма, и дантели, и спомени. Кат не помнеше да е виждал и половината. Имаше брачно свидетелство, в кое-

то бе записано, че Франсис Джон Чант се е оженил за Каролайн Мери Чант преди дванайсет години в църквата „Сейнт Маргарет“ в Улвъркот и сух букет, който майка им сигурно беше носила на сватбата. Отдолу бяха скрити лъскави обеци на майка му, с които той никога не я бе виждал.

Шапката на госпожа Шарп потрепери, когато се наведе бързо над тях.

– Диамантени обеци! – въздъхна тя. – Майка ви сигурно е имала пари! Ако ги занеса на господин Ностръм... Не, ще вземем повече за тях, ако ги отнеса при господин Ларкинс.

Господин Ларкинс държеше магазинчето за вехтории на тъгъла на улицата – само че тези обеци не бяха вехтория. Сред медните решетки и очукани съдове имаше ценни вещи като дискретен надпис Екзотични находки, което означаваше, че при господин Ларкинс може да се намерят крила от прилепи, сухи тритони и други съставки за магия. Нямахте съмнение, че господин Ларкинс ще прояви огромен интерес към чифт диамантени обеци. Госпожа Шарп се ококори алчно, нетърпеливо, когато протегна ръка към обеците.

В същия момент и Гуендолин протегна ръка към тях. Не каза нищо. Госпожа Шарп също мълчеше. Ръцете и на двете увиснаха във въздуха. Усети се напрежението като от жестока невидима схватка. Накрая възрастната дама отдръпна ръка.

– Благодаря ти – рече студено Гуендолин и пхна обеците в джоба на черната си рокля.

– Разбираш ли сега какво имам предвид? – обади се госпожа Шарп в опит да замаже положението. – Притежаваш истински талант, миличка! – Тя продължи да се занимава с останалите вещи в кутията. Огледа стара лула, панделки, парфюм от бял пирен, менюта, билети за концерти и взе купчинка стари писма. Прокара пръст по ръбовете. – Любовни писма – отбеляза тя. – Той ѝ ги е писал. – Остави купчинката, без да я поглежда и взе друга. – Тези ги е писала тя. За нищо

не стават. – Кат, докато наблюдаваше как едрият палец на гопожата се спуска по ръбчетата на трета купчинка, си помисли, че чародейките си спестяват много време. – Бизнес писма – отсеке жената. Палецът ѝ обаче спря и отново се спусна бавно по писмата. – Това пък какво е? – зачуди се тя. Развърза розовата връвчица, която ги стягаше и извади внимателно три. Разтвори ги.

– Крестоманси! – възкликна тя. В мига, в който изрече думата, закри уста с ръка и замъромори нещо неразбрано. Цялата поруменя. Кат забеляза смес от изненада, страх и алчност.

– Той пък защо е писал на баща ви? – възкликна тя в мига, в който се овладя.

– Дай да видя – помоли Гуендолин.

Госпожа Шарп отвори трите писма на кухненската маса и братът и сестрата се наведоха над тях. Първото, което направи впечатление на Кат, беше енергията на подписа и на трите:

Крестоманси

Следващото, което забеляза, бе, че две от писмата са написани със същия енергичен почерк като подписа. Първото беше отпреди дванайсет години, малко след като родителите им се бяха венчали.

Скъпи Франк,

Не бързай да се радваш. Предложих го единствено, защото мислех, че ще помогне. Независимо от всичко ще помогна, с каквото мога, стига да ми кажеш как и с какво. Заоблясен съм ти.

*Винаги твой
Крестоманси*

Второто писмо беше по-кратко.

Скъпи Чант,

Да ти се върща. Върви по дяволите.

Крестоманси

Третото писмо беше отпреди шест години, написано от друг. Крестоманси само се беше подписал.

Господине,

Предупредих ви преди шест години, че нещо като оно-ва, което казахте, може да се случи, а вие ясно показахте, че не искате помощ от тези кръгове. Не се интересуваме от сполетелите ви беди. Ние не сме благотворително дружество.

Крестоманси

– Какво му е казал баща ви? – чудеше се госпожа Шарп, обзета от любопитство, обхваната от страхопочитание. – Какво мислиш, миличка?

Гуендолин разпери пръсти над писмата, сякаш се греше на огън. И двата малки пръста трепереха.

– Не знам. Струват ми се важни – особено първото и последното – много важни.

– Кой е Крестоманси? – попита Кат. Името се изговаряше трудно. Изрече го на части, като се опитваше да си припомни начина, по който го произнесе госпожа Шарп: КРЕС-ТО-МАН-СИ. – Така ли е правилно да се изговори?

– Да, правилно е. Няма значение кой е, миличък – отвърна госпожата. – А важно е слаба дума, миличка. Ще ми се да знаех какво е казал баща ви. Като чета отговора, май ще да е било нещо, което малцина се осмеляват да кажат. А погледнете

какво е получил в отговор! Три истински подписа! Господин Ностръм ще даде очите си за тях, миличка. О, имаш късмет! За тези писма ще те поеме като ученичка! Както и всеки некромант в страната.

Госпожа Шарп започна да прибира доволно дреболиите в кутията.

– Това какво е?

Малък червен кибрит беше изпаднал от купчината бизнес писма. Госпожа Шарп го взе внимателно и също така внимателно го отвори. Беше пълен едва наполовина с тънки клечици. Три от тях бяха изгорели, без да са откъснати. Третата беше много изгоряла и Кат реши, че тя е подпалила другите две.

– Най-добре да прибереш това, миличка – заяви възрастната жена и подаде червения кибрит на Гуендолин, която го пъкна в джоба на роклята си при обещите. – Ами ти, миличък, какво ще кажеш да запазиш това? – обърна се тя към Кат, когато си спомни, че и той има право да получи нещо. Подаде му клонката бял пирен. Кат го носи в бутониерата си, докато не се разпадна.

Докато живееха при госпожа Шарп, Гуендолин сякаш разцъфна. Косата ѝ стана по-ярко златиста, очите по-наситено сини, тя бе радостна, самоуверена. Може би Кат се посви, за да направи място за нея – сам не можеше да определи дали е така. Не че беше нещастен. Госпожа Шарп бе мила с него, също както с Гуендолин. Градските съветници и съпругите им се отбиваха по няколко пъти на седмица и го галеха по главата, докато бяха в хола. Изпратиха двамата с Гуендолин в най-хубавото училище в Улвъркот.

Кат беше щастлив там. Единственият недостатък беше, че момчето пишеше с лявата ръка и учителите го наказваха винаги, когато го хванеха да пише с нея. Но така беше във всички училища, в които беше ходил и вече бе свикнал. Имаше десетки приятели. Независимо от това, дълбоко в сърцето си

се чувстваше изгубен и самотен. Затова не се откъсваше от Гуендолин, тъй като единствено тя беше останала от цялото му семейство.

Гуендолин често губеше търпение с него, въпреки че обикновено беше твърде заета и щастлива, за да му се ядоса истински.

– Просто ме остави на мира, Кат – настояваше тя. – Иначе лошо ти се пише. – След това натъпкваше упражнителните тетрадки в кутия от музикален инструмент и бързо хукваше за урока при съседа господин Ностръм.

Господин Ностръм с удоволствие обучаваше Гуендолин. Нали в замяна бе получил писмата. Госпожа Шарп му даваше по едно за всеки срок от годината, като започна с най-старото.

– Няма да му дам всички наведнъж, да не вземе да стане алчен – заяви тя. – А най-хубавото ще му го дадем накрая.

Гуендолин напредваше със забележителни темпове. Тя наистина беше многообещаваща чародейка и затова прескочи първа степен от изпита по магия и се яви направо на втория. Взе трета и четвърта степен заедно, непосредствено след Коледа, и през следващото лято се зае с магия за напреднали. Беше любимата ученичка на господин Ностръм – той лично го каза на госпожа Шарп през оградата – и винаги се връщаше от уроците доволна, усмихната, сияеща. Ходеше при господин Ностръм две вечери в седмицата, стиснала вълшебната кутия под мишница, точно както хората ходят на урок по музика. Всъщност, за пред градския съвет, госпожа Шарп твърдеше, че Гуендолин ходи на уроци по музика. Тъй като на господин Ностръм не се плащаше, нали беше получил писмата, Кат си казваше, че това е нечестно от страна на госпожа Шарп.

– Трябва да заделя нещичко за старини – тросна му се тя. – Аз не получавам почти нищо, задето ви прибрах. А не мога да разчитам, че сестра ти ще се сеца за мен, след като порасне и стане известна. О, боже, не, нямам никакви илюзии!

Кат знаеше, че госпожа Шарп сигурно има право. Малко му беше мъчно за нея, защото тя наистина беше мила, освен това вече бе наясно, че тя не е много добра чародейка. Знакът за доказана чародейка на прозореца в хола на госпожата се даваше за най-ниската квалификация. Хората се обръщаха към нея единствено за амулети, когато не можеха да си позволят таксата на трите официално признати чародейки малко по-надолу по улицата. Госпожа Шарп изкарваше по нещичко като агентка във вехтошарския магазин на господин Ларкинс. Тя му осигуряваше екзотични находки – а именно странните съставки, необходими за правенето на магия – чак от Лондон. Беше изключително горда с връзките си в Лондон.

– О, да – казваше често тя на Гуендолин, – имам връзки, точно така. Познавам хора, които могат да ми осигурят половин литър драконова кръв когато и да поискам, защото е забранена съставка. Докато си с мен, няма да имаш нужда от нищо.

Макар да не хранеше илюзии за Гуендолин госпожа Шарп искрено се надяваше да стане мениджър на момичето, когато малката порасне. Поне така подозираше Кат. И наистина му беше мъчно за възрастната дама. Беше сигурен, че Гуендолин ще я захвърли като старо палто, когато стане известна, защото и Кат, също като госпожа Шарп беше убеден, че Гуендолин ще стане известна.

– Аз ще се грижа за теб – казваше в такива моменти момчето. Не че тази мисъл му се нравеше, но се чувстваше длъжен да го каже.

Госпожата проявяваше топло благодарността си. За награда уреди Кат да ходи на истински уроци по музика.

– Сега вече, така нареченият кмет няма да има защо да се оплаква – заяви тя. Тя обичаше да убива с един куршум два заека.

Кат започна да се учи да свири на цигулка. Струваше му се, че напредва задоволително. Упражняваше се старателно.

Така и не разбра защо новите хора, които се бяха нанесли на горния етаж, вечно блъскаха по пода, когато започнеш да свири. Госпожа Шарп нямаше никакъв усет към музиката и кимаше и се усмихваше, когато той свиреше и го насърчаваше с удоволствие.

Една вечер се упражняваше, когато Гуендолин влетя и изкрещя някакво заклинание в лицето му. Кат с ужас откри, че държи огромна пъстра котка за опашката. Беше пъхнал главата ѝ под брадичката си и стържеше с лъка по гърба ѝ. Пусна я на мига. Въпреки това животното го ухапа по врата и го издраска.

– Защо го направи? – попита той. Котката беше извила гръб и го гледаше злобно.

– Защото точно такива звуци издаваше! – заяви сестра му. – Не издържах повече. Ела котенце, мами! Котката не хареса и Гуендолин. Издраска протегнатата ѝ ръка. Гуендолин я перна. Животинчето избяга, последвано от Кат, който не спираше да крещи.

– Спри я! Това е цигулката ми! Спри я! – Котката обаче избяга и това бе краят на уроците по музика.

Госпожа Шарп беше силно впечатлена от таланта на Гуендолин. Качи се на стол в двора и разказа на господин Ностръм всичко. Оттам историята се разпространи сред всички чародейки и некроманти в квартала.

Кварталът беше пълен с чародейки. Хората от един занаят обичат да са заедно. Когато Кат излезеше от госпожа Шарп и се обърнеше надясно по Кавън Стрийт, минаваше покрай трите официално признати вещици, двама некроманти, гадател, ясновидец, призван магьосник. Ако поемеше наляво, минаваше покрай господин ХЕНРИ НОСТРЪМ, преподавател по некромантия, врач, магия за всеки повод и случай, предсказателка и накрая идваше магазинът на господин Ларкинс. Атмосферата на улицата и на няколко улици наоколо се усещаше тежка от магиите, които се правеха.

Всички тези хора проявяваха огромен и приятелски интерес към Гуендолин. Историята с котката ги впечатли неимоверно много. Те опитомиха животното и, както може да се предполага, го нарекоха Цигулчо. Котката обаче си остана кисела, заядлива и неприятна, въпреки това никога не ѝ липсваше храна. Още повече глезеха Гуендолин. Господин Ларкинс ѝ правеше подаръци. Призиваният магьосник, мускулест млад мъж, който винаги имаше нужда от бърснене, изскачаше от дома си винаги щом видеше момичето да минава и ѝ даваше ментов бонбон. Различните чародейки винаги търсеха семпли заклинания за нея.

Момичето се отнасяше презрително към тези заклинания.

– Те да не би да си въобразяват, че съм бебе? Аз съм много, ама много над тези дивотии! – разправяше тя и махваше с ръка, за да се отърве от последното заклинание.

Госпожа Шарп, която бе доволна на всяка помощ за магьосниците, обикновено прибираще внимателно заклинанието и го скриваше. Веднъж или два пъти, Кат откри заклинание захвърлено просто така. Тогава така и не се въздържа и пробва да го направи. Как само му се искаше да притежава поне малко от таланта на Гуендолин. Все се надяваше, че е от цветята, които разцъфват късно и че някой ден, някое заклинание ще стане и за него. Те обаче никога не се подчиняваха – нито дори онова, което беше за превръщане на медните копчета в златни, което Кат много харесваше.

Различните магьосници правеха и подаръци на Гуендолин. От ясновидеца получи стара кристална топка, карти за игра от гадателя. Врачката ѝ предсказа бъдещето. Тогава тя се прибра засмяна и възторжена.

– Ще бъда известна! Тя каза, че мога да владее света, ако подходя правилно! – сподели тя с Кат.

Кат не се съмняваше, че сестра му ще стане известна, но не можеше да си представи как точно ще владее света и ѝ го каза.

– Ще владееш само една страна и то, ако се омъжиш за краля – възрази той. – А пък принцът на Уелс се ожени миналата година.

– Има много други начини за властване, тъпчо! – сопна се тя. – Господин Ностръм има какви ли не идеи за мен. Но има известни пречки и опасности. Има увлечение по злото, което трябва да преодоля, и един доминиращ Черен странник. Когато обаче ми каза, че ще властвам над света, пръстите ми потръпнаха и аз веднага разбрах, че това е самата истина! – възторгът и самоувереността на Гуендолин бяха неизчерпаеми.

На следващия ден госпожица Ларкинс, предсказателката, предложи да каже и на него какво бъдеще го очаква.